

F. Topol - Mně

1. Líbila se ti ukázka? Proč ano? Proč ne?
2. Vypiš, co přesně se ti líbilo/nelíbilo.
3. Jakým jazykem je psán text? Hodí se užití takového jazyka do moderní české literatury?
4. Jaké jsou další útvary českého jazyka? Kdy se s nimi nejčastěji setkáme?
5. S jakým záměrem autor pravděpodobně tento jazyk použil?
6. Popiš, kdo je hlavním hrdinou.

Kolik je mu let?

Jak asi vypadá?

Kde pracuje nebo do jaké chodí školy?

Jaké jsou jeho zájmy?
7. V jakých dalších případech jsi se setkal s užitím stejného jazyka v literatuře?

Ukázka: Filip Topol: Tři novely. Mat'a. Praha 2004. s. 20, 21, 28, 29.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Pavla Nováková, Mgr. Martina Němečková.
Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

F. Topol - Mně

někam na křižovátku, a vodrad' sme švihali na autobus do Prahy. Doma sem se převlík a šel do Malostranský. Bylo to tam výborný. Čiřnice byly našísti bezvadný. Vrchní mi pográtulovala a furt takový kecy... Bylo tam dost lidí a takový drobný přihody:

Vlasatý kluk s šilenejma voćima ke mně přide:

„Ahoj, nemáš cigo?“

„Na,“ a podávám mu spartu.

„Díky, vezmu si eště jednu na cestu,“ a vypad.

Pak se mě někdo zeptal, jestli ho znám.

„Ne,“ a jelo se dál.

Atd.

Oslavovali sme moje povedený zkoušky, ale ještě jestli mě vezmou. Potkal sem jednoho báječného člověka, s kterým sem se seznámil teprve nedávno. Řiká se mu Mohamed, chodí o berlich a je hrozně zarostlejš. Čet si nějaká moje díla, dohodil sme si, že až bude hezky, tak pudem někam do zahrady a budem kecat o všem možným. Dneska du s Wajátem do knihovny na přednášku vo impresionismu.

Holky s láskou ať mi vlezou na záda, zradily mě...

Je to všecko. Všecko. Sem nadšenej timdlectim životem v Praze. Praho, skládám ti pocu, až bude čas, napíšu na tě ódu. Jediný, co je, je tvoje podzemka. Dyž sem v ní, mám pocit, že si dělá s lidma, co chce. Je mi k smíchu, když si vzpomenu, jak hlas řekne: „Konečná stanice, prosíme, vystupte,“ a lidi jako ovce vylezou z vlaku, hnou se k eskalátorům a vyvážej se na povrch zemský. Nebo třeba: „Ten pán v zeleném šustáku, smérem na Leninovu, ať nepřeslápjuje záchranný pás!“ Chachachacha... Přednáška byla fajn, zaujalo mne to, že si Van Gogh musel před smrtí přivazovat štetec k prstům. Jinak furt někde sedíme, stojíme a ploužíme se. Ted' je u mne Quido i Leonard. Sem rád, že Quido přijel, a Leonard je fajn. S Dastým je to v prdeli. Nemá kde spát, dneska spal u Leonarda.

Dneska je pátek, takže = Volná cesta. Du večer na džez, ale dozvěděl sem se vo mejdanu v Nuslích, vod Leonarda, takže nevím. Je to, bylo to a bude to. Když my budem, nevím co, ale všechno je mája a nebo není. Dyť je to mája, jestli je to mája. Ble...

Vždycky sem psal při hudbě, ale ted' se musím soustředit, protože toho mám hodně a nesním na nic zapomenout. Taký když sem ted' začal tuktat do stroje, tak mi ten randál připadá jako strašně krásná hudba... Včera (zápis vo Praze) přijel brzo ze školy Quido, což sem byl rád, protože sem se na něj těšil. Vzal sem Yes a ši sme k němu. Tam sme si sedli (eště s Leonardem) a von uvařil čaj, dal nám papír a všichni tři sme začli tvořit. Malovat. Asi za tři hodiny sme se sebrali a ši do Malostranský. Quido zatim zůstal doma, že prej tam přide. Byla tam Petra, Marta a Dastly. Ten byl fajn. Přicházelo tam pak dost lidí. Opět skoro celá Zlá Mrkev atd. Pak tam přišla Margit a řekla: „Ted' pudu ke Glaubům a pak se asi opít na mejdan.“ Hahaha – idiot. Měl sem skvělou náladu, měl sme jít opět na džez atd. Zažil sem tam jednu zvláštní přihodu: přišel tam jeden kluk, kterého sem znal vod Boršče. Mohlo mu bejt asi třiadvacet, zrzatejš s bradkou a knírem. Zeptal sem se ho na desku Plastiků, jestli by ji neprodal, protože ji měl. Řek mi, že už ji bohužel prodal.

Byl trochu lizlejš.

„Hele, nechceš si prosim tě pokecat? Sem sám,“ zeptal se mě. Šel sem, protože mě osudy, nebo spíš životy lidí zajímaj (taký kvůli knize). Sedli sme si k jinýmu stolu.

„A hele, ty se zajímáš moc vo hudbu?“ zeptal sem se ho.

„Mám rád hlavně džez. Černošskej.“

„Hm, to sem viděl, když si mi je předevěřem ukazoval, skoro samejš černoch,“ řek sem.

„Těchhle desek mám doma asi přes vosum set.“ To mě dost udivilo, zeptal sem se ho, kde ty desky bere. Vyšlo najevo, že studoval rok filozofii ve

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Pavla Nováková, Mgr. Martina Němečková. Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

... "VZAL, SKÁKAL S PARAPLETEM NA AUTA
A SHÁVĚL KÝBL NA PIVO..."

vína, šampaňský a placku rumu. Byl sem hrozně nalitej. Stala se mi tak ky jedna trapárna. Totiž nepoznával sem osoby a nejdřív sem myslel, že tam bude dělat Roland binec. Seděl sem v pokoji s Marií a bráchou. Ten stál u vokna, tak sem na něj houkal: „Vyhod' Rolanda, vyhod' Rolanda!“ Pak sem se na chvíli odmlčel, a dyž sem viděl bráchu, jak stojí uprostřed pokoje, tak zase: „Vyhod' Rolanda, vyhod'!“ Ozval se smích, podíval sem se pořádně a zjistil sem, že mluvím k Rolandovi, a ne k bráchovi. Bylo to blbý a sere mi to. Nebo sem byl taky v extázi. Vzal sem si kytaru, Ginsberga a začal sem ho zpívat. Pak sem úplně řval, chodili sem lidi a já vůbec nevním, kdo to je. Trvalo to asi půl hodiny, nevim. Pak sem zjistil, že vedle mne sedí Waját. Ten je tak skvělej... Dal mi cigaretu, já sem byl úplně zdřevěnělej. Prosil sem Wajata, ať se mnou něco udělá, protože to bylo hnusný. Takový strnutí. Pak sem však dostal skvělou náladu. Všechno sem začal líbat. Nejdřív všechny živočichy a pak věci: med, skříň, ledničku, stůl, televizi atd. Poznal sem tam dvě nové holky, jedna byla moc hezká. Radka. Pak sme šli s Marcelou, ségrou Wajata, do který sem se zamiloval (ale to až potom) pro víno. Drželi sme se za ruce a šli na Kampu. Tam bylo zavřívno. Vraceli sme se. Chtěl sem skočit do Čertovky, kvůli Martě (ale to až potom). Naštěstí sem neskočil, ale dyž sem přelejzal zábradlí zpět, seknul sem sebou za hluchého smíchu na zem. Pomáhala mi se zvednout; pak sme šli ke Srdcům pro tu flášku. Když sme ji přinesli domů, otevřel sem ji a polil se. Všechno=smích. Kolem desátý bohužel vypadli. Škoda, mohlo to bejt až do rána, ale voni museli do školy. Já sem do ní nešel, protože sem musel uklízet ten děsnej bordel, kerej tady zbyl. Noc byla pěkně blbá. Bylo mi opět na blití, ale opět jsem naštěstí nevrhnul. Ráno sem byl trochu v náladě a líznul sem se ještě zbytkem vína. Čemuž sem rád, protože kocoviny nemám rád. Vodpoledne sem šel na hudebku a potom hup v kavárnu. Bylo tam dost lidí, byl sem rád, že tam byl Boršč. Pak tam přišel brácha a začal bouřit, aby sme šli na džez. Samozřejmě, že se mu to podařilo. Za chvíli sme se sebrali a šli na Rychtu. Potom sme měli jít do Parnasu, kde měla hrát Expanze. Usadili sme se tam, koupili lahev červenýho a poslouchali muziku. Děsně mě tam srála Marta, která bohužel seděla vedle mě, a tak sem musel poslouchat ty její kydy. Komentovala muziku: „Vracíme se do třicátých let, dámy a kloboučky, deštničky a bílí psíci...“ a já sem zatím myslel na

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Pavla Nováková, Mgr. Martina Němečková.
Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ